

Je nedeľa a ja zostupujem turistickým chodníkom z Chaty pri Piatich poľských plesách do Lysej Poľany. Opäť sme museli kvôli počasiu použiť náhradný program, a miesto návratu domov cez Rysy, sme zvolili tú bezpečnejšiu trasu. A hoci mi počasie nedovolilo vidieť krásy poľskej strany Vysokých Tatier vo svetle slnečných lúčov, spomínam na uplynulé dni.

Všetko sa to začalo na stanici v Košiciach, kde sme sa stretli v zložení Janka, Ika, Ivan a kdesi – nevedno kde vo vlaku, boli aj Majka s Katkou. Postupne sa naše malé spoločenstvo zväčšovalo o nové prírastky a nakoniec v autobuse na ceste do Lysej Poľany som usúdila, že sme rovno mohli objednať mikrobus, keďže sa v ňom zišla pomerne dosť veľká partia ľudí, tešiacich sa na nastávajúci víkend.

Ako mávnutím čarovného prútika sme sa po prechode mostom ocitli v Poľsku na nekonečnej asfaltke, ktorá nás mala priviesť k chodníku vedúcemu ku chate. Predtým sme však ešte museli zaplatiť poplatok za vstup do národného parku, čím sme sa trochu zdržali, keďže sme sa dohadovali so strážcom o tom, či sme alebo nie sme normálni. Reč bola samozrejme o turistoch. Teraz nám už nič nestálo v ceste do dnešného cieľa. Cesta viedla spočiatku nenáročným lesným chodníkom, neskôr prešla do strmšieho výstupu na chatu. Po ceste sme čo-to nafotili a vychutnávali si posledné teplé slnečné lúče tohto víkendu. Zhruba v trištvrte cesty som začala sledovať laná visiace nad mojou hlavou, dúfajúc, že mi tá lanovka posluží na vynesenie batohu ku chate. Nestalo sa tak, a tak som ďalej stúpala smerom hore, čakajúc na moment, kedy ma chodníček privedie ku chate. Konečne sa tak stalo a predomnou sa pomaly začala vynárať chata spolu s plesom.

Na chate sme si našli svoju izbu a pustili sa do zaslúženej večere. Chata sa postupne zaplňovala a k nám pribudli ďalší obyvatelia izby. Večer sa dole v jedálni začal oficiálny začiatok, záverom ktorého bolo, že zajtra sa rozhodne podľa počasia, kam sa pôjde. Dúfala som, že sa pred náročným zajtrajškom poriadne vyspím. Postupne však v našej izbe pribúdalo ľudí (asi ktosi dole vyhlásil, že u nás je párty) a moja predstava o tom, že sa cez víkend vyspím sa pomaly rozpadala. Nevadí, hlavne, že je veselo, pomyslela som si. Okolo 12tej, keď už každý porozprával svoje zážitky z ciest, či volebnej komisie, sme mohli pokojne zaspať. Ale bol to len môj omyl, zvuky ozývajúce sa chatou a pocit novej postele mi nedovolili zaspať.

Hneď z rána to vôbec nevyzeralo ružovo, práve naopak, sychravo a hmla postupne klesala. Spodok fľašky nevidno. Bolo nám jasné, že asi k žiadnemu náročnému výstupu v tento deň nedôjde, no aj napriek tomu sme sa Peťa stále vypytovali, kedy už konečne vyrazíme. A keďže nám už okolo 9tej bolo dlho vysedávať na chate, vydali sme sa s foťákmi v pršiplášťoch na krátke spoznávanie okolia chaty v zložení Janka, Ika, Martin a ja. Naše kroky viedli k vodopádom Siklawa. Spravili sme si pár mokrých fotiek a vrátili sa na chatu s nádejou, že už je známy plán dnešného dňa. Na naše prekvapenie však na chate už nikoho nebolo. Čo teraz? Znela otázka. Netrvalo dlho a vymysleli sme si vlastný plán. Ide sa na Morské oko. Pomalým pokojným tempom sme si vykračovali chodníkom vedúcim k Morskému oku. Počasie sa striedalo s frekvenciou menenia ponožiek.- prší, neprší. Neustály dážď a hmla bránili výhľadom, na ktoré sme sa tak tešili. Vďaka tej hmle nám cesta na Morské oko pripadala tajomná s otázkou, čo sa skrýva za ďalším rohom. Po ceste sme stretli známe tváre z chaty, ktoré nás ubezpečili, že Morské oko je už na dosah. Viac-menej mali pravdu. Cesta nám trvala o čosi dlhšie ako sme predpokladali, no napriek tomu sme si dopriali oddych a občerstvenie v podobe čaju a syra na chate. Nezabudli sme samozrejme zdokumentovať najväčšie pleso Vysokých Tatier. Z pohľadu na prechod Rysmi, ktorými sme sa plánovali zajtra vrátiť späť domov, veľa nebolo. No aj napriek tomu, už len samotný pohľad na pleso bol postačujúci. Po pauze sme sa vydali späť na chatu. Cesta nám už ubiehala o niečo rýchlejšie a čosi tesne pred chatou sme chytili signál spolu s tromi zmeškanými hovormi a jednou sms. Pripadlo nám to zvláštne, no začínali sme tušiť, že sme boli asi na

našom výlete o čosi dlhšie ako každý predpokladal a že sa o nás ostatní začali báť. Naše dohady sa po návrate na chatu potvrdili. Ani sme netušili, čo sme naším dlhým výletom spôsobili, no každý bol rád že nás vidí, ako sa vraví, živých a zdravých.

Po vzájomnej výmene zážitkov z dňa a krátkom odpočinku sa zopakovala párty z predchádzajúceho večera. Bolo predsa potrebné dopiť zásoby, domov to nosiť nebudeme.

Nedeľné ráno nevyzeralo o nič lepšie ako predchádzajúce a úvahy o tom, ktorá cesta domov bude tá správna, sa začali pomaly vyjasnievať. Škoda len, že nie spolu s počasím. A tak sme sa po akom takom uprataní izieb vydali na cestu domov.

Pred nami sa v zákrute vynára most, ktorý nás vracia do našej slovenskej reality a 12. letné stretnutie vysokohorských turistov Slovenska sa končí. Už teraz nám je ale jasné, že nech sa to 13. stretnutie bude konať kdekoľvek, my na ňom chýbať nebudeme.